

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 22403

гр. София, 30.06.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
закрито заседание на 30.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

като разглежда дело номер **6193** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 166, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Постъпила е жалба от Н. В., чрез адв. И., против заповед № 363з-323/20.02.2025 г. на впд директора на ОДМВР – Т., с която спрямо оспорващата е приложена принудителна административна мярка „отнемане правото на пребиваване в Република България“ като ѝ е определен срок за доброволно напускане на страната – 14 дни.

С жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на административния акт по чл. 146, т. 3-5 от АПК – допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие на АА с целта на закона.

С жалбата е поискано, в случай, че е допуснато предварително изпълнение на заповедта, на осн. чл. 166, ал. 2 от АПК действието ѝ да се спре до приключване на делото с влязъл в сила съдебен акт. Изложено е, че значителна или труднопоправима вреда ще ѝ бъде нанесена, доколкото ще ѝ се наруши правото на възстановяване на българско гражданство.

Искането е недопустимо поради липса на предмет.

Според чл. 166, ал. 2 от АПК при всяко положение на делото, до влизането в сила на решението, по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1 от АПК, ако то би могло да му причини значителна или трудно поправима вреда, като допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2 (ал. 4).

Административният акт е издаден с правно основание чл. 39а, ал. 1, т. 1, чл. 40, ал. 5 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България – а именно - отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато в едногодишен срок след разрешението чужденецът не се е установил и не пребивава на територията на страната. Това фактическо основание е изложено и в мотивите на обжалваната заповед (стр. 2, абзац последен).

Съгласно чл. 44, ал. 3 от ЗЧРБ заповедите за налагане на принудителни административни мерки

се изпълняват от службите за административен контрол на чужденците, съответно от органите за граничен контрол, след влизането им в сила, освен ако органът, издал заповедта, е допуснал предварително изпълнение. В оспорената заповед липсва разпореждане за допускане на предварително ѝ изпълнение, поради което и на основание чл. 44, ал. 3 от ЗЧРБ заповедта ще подлежи на изпълнение след евентуалното ѝ влизане в сила.

Съобр. чл. 44, ал. 4, т. 1 от ЗЧРБ (респ. чл. 46, ал. 2, т. 1 ЗЧРБ) подлежат на незабавно изпълнение заповедите за отнемане на правото на пребиваване в Република България, но само тези с констатирано (и посочено) наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 и 1а – „с действията си чужденецът е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност; има данни, че извършва, подбужда, участва в приготвяне, подпомагане или обучение за извършване на терористична дейност или че целта на влизането му е да ползва страната като транзитен пункт към трета държава, на чиято територия да извършва тези действия“ – каквато хипотеза в случая липсва.

В останалите хипотези законът предвижда, че заповедите за прилагане на принудителни административни мерки могат да се обжалват при условията и по реда на Административнопроцесуалния кодекс – чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Доколкото валидното оспорване е проявило суспензивния си ефект и е спряло изпълнението на административния акт по силата на общата разпоредба на чл. 166, ал. 1 от АПК, липсва допуснато предварително изпълнение – по силата на влязло в сила разпореждане на органа или по силата на закона, което да бъде спряно в настоящото производство.

По изложените съображения и на осн. чл. 159, т. 1 от АПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искане на Н. В., по чл. 166, ал. 2 от АПК за спиране на допуснато предварително изпълнение по силата на закона на заповед № 363з-323/20.02.2025 г. на влд директора на ОДМВР – Т..

Определението може да се обжалва с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд